

військові адміністративні правопорушення мають ряд особливостей, що зумовлено специфікою проходження військової служби правопорушників та основними завданнями, які покладаються на військові формування в цілому, а тому потребують більшої уваги з боку держави.

Список бібліографічних посилань

1. Гончарук С. Т. Адміністративний процес: навч. посіб. Київ: НАУ, 2012. 184 с.
2. Демський Е. Ф. Адміністративне процесуальне право України : навч. посіб. К. : Юрінком Інтер, 2008. 496 с.
3. Бандурка О. М, Тищенко М. М. Адміністративний процес. Київ, 2001. 301 с.
4. Наказ Міністерства оборони України від 19.05.2015 № 222 // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0656-15> (дата звернення 02.06.2017).
5. Наказ Міністерства оборони України від 11.06.2008 № 260 // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0638-08> (дата звернення 02.06.2017).

Одержано 12.06.2017

УДК 342.922

Павло Андрійович ПІНЧУК,

науковий співробітник НДІ Приватного права

**ДО ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «ПРОВАДЖЕННЯ
У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ»**

Питання наукового визначення поняття «провадження у справах про адміністративні правопорушення» є досить дискусійним. Так, законодавець, в Кодексі України про адміністративні правопорушення обмежився виключно завданнями провадження, проте саме визначення цього процесу не надав. А от у Митному кодексі України, окрім завдань провадження у справі про порушення митних правил, визначено зміст провадження. Так, ч. 2 ст. 486 Митного кодексу України встановлено, що провадження у справі про порушення митних правил (що є адміністративними правопорушеннями, окрім контрабанди – кримінальне правопорушення) включає в себе виконання процесуальних дій, зазначених у статті 508 цього Кодексу, розгляд справи, винесення постанови та її перегляд у зв'язку з оскарженням [1, с. 313]. Тому найчастіше провадження в справах про адміністративні правопорушення визначають як специфічне та важливе адміністративно-юрисдикційне провадження, яке входить в загальний адміністративно-юрисдикційний процес. На доктринальному рівні Ю.П. Битяк визначає даний процес як низку послідовних дій уповноважених органів (посадових осіб), а у деяких випадках інших суб'єктів, які згідно з нормами адміністративного законодавства здійснюють заходи, спрямовані на притягнення

правопорушників до відповідальності і забезпечення виконання винесеної постанови [2, с. 198–199]. С.М. Алфьоров зазначає, що провадження у справах про адміністративні правопорушення – це особливий вид процесуальної діяльності, тобто врегульована нормами адміністративно-процесуального права діяльність уповноважених органів, яка спрямована на притягнення до адміністративної відповідальності осіб, які вчинили адміністративні правопорушення [3], тобто це комплекс взаємопов'язаних та взаємообумовлених процесуальних дій, спрямованих на своєчасне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності з законодавством, забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень, запобігання правопорушенням, виховання громадян в дусі додержання законів, зміцнення законності, які здійснюються спеціально уповноваженим органом або посадовою особою державних органів з метою охорони прав та законних інтересів громадян, охорони власності, виконання завдань з охорони громадського порядку і громадської безпеки [3].

В.Д. Сорокін, вивчаючи зміст та значення провадження у справах про адміністративні правопорушення називає низку обставин, які є характерними саме для цього процесу. Зокрема, він зазначає, що, по-перше, воно пов'язане з реалізацією такої форми державного примусу, як адміністративна відповідальність, яка спричиняє практичну потребу відповідного правового регулювання всіх етапів і сторін цієї процедури. По-друге, практична потреба, своєю чергою, суттєво стимулює активізацію наукових досліджень і матеріальних аспектів інституту адміністративної відповідальності, і проблем процесуального забезпечення регулятивних функцій цього інституту. По-третє, забезпечуючи матеріально-юридичну сутність інституту адміністративної відповідальності, провадження у справах про адміністративні правопорушення отримує необхідну стабільність, впорядкованість і стійкість у здійсненні (відправленні) цієї процедури. По-четверте, з наукової точки зору, цей вид провадження, його існування та зміст не викликає сумнівів у представників юрисдикційної концепції, які вважають його головним елементом [4, с. 494–495].

Більше того, І.О. Галаган, М.А. Самбор, О.В. Зайчук та Н.М. Оніщенко вважають, що провадження у справах про адміністративні правопорушення є самостійним інститутом адміністративно-процесуального права. Тобто увага акцентується на тому, що провадження у справі про адміністративне правопорушення являє собою сукупність відокремлених, взаємопов'язаних правових норм, що утворюють самостійну частину галузі права та регулюють певну сторону однорідних суспільних відносин [5, с. 131]. З цією позицією варто погодитися, оскільки в систематизованих законодавчих актах (Кодексі України про адміністративні правопорушення, Митному кодексі України) існують окремі (однорідні) системи норм, направлені саме на врегулювання суспільних відносин, що виникають

в ході розгляду справи про адміністративне правопорушення та притягнення винної особи до відповідальності.

Отже, провадженням в справах про адміністративні правопорушення є діяльність спеціально уповноважених суб'єктів владних повноважень, яка урегульована процесуальними нормами чинного законодавства щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення та притягнення винних осіб до юридичної відповідальності.

Список бібліографічних посилань

1. Митний кодекс України: станом на 11 квітня 2016 року. Харків: Право, 2016. 404 с.
2. Адміністративне право України Підручник для юрид. вузів і фак. / Ю. П. Битяк, В.В. Богущий, В.М. Гаращук та ін.; за ред. Ю. П. Битяка. Харків: Право, 2001. 528 с.
3. Алфьоров С. М., Ващенко С. В., Долгополова М. М., Купін А. П. Адміністративне право. Загальна частина: навч. посіб. Київ: Центр учб. літ., 2011. 216 с.
4. Сорокин В. Д. Административно-процессуальное право: учебник. СПб., 2004. 540 с.
5. Самбор М. А. Проведення у справі про адміністративне правопорушення: погляди та поняття // Вісник Дніпропетровського Університету імені Альфреда Нобеля. Серія «Юридичні науки». 2015. № 1 (6). С. 128–134.

Одержано 12.06.2017

УДК [351.84:364-322](477)

Вікторія Сергіївна СІРКО,

аспірант кафедри адміністративного права та адміністративного процесу Одеського державного університету внутрішніх справ, м. Одеса

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВОЛОНТЕРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Волонтерська діяльність є основою побудови та розвитку громадянського суспільства. Вона втілює в себе – прагнення миру, свободи, безпеки та справедливості для всіх людей. Одним із таких напрямів соціальної допомоги є участь добровольців у здійсненні цілого ряду соціальних послуг для тих, хто їх потребує.

Глобальні соціальні, економічні, політичні та культурні зміни, що відбуваються в сучасному українському суспільстві, висувають нові вимоги до соціальної роботи та волонтерської діяльності. Волонтерська діяльність визначена Законом[1] як добровільна, безкорислива, соціально спрямована, неприбуткова діяльність, що здійснюється волонтерами та волонтерськими організаціями шляхом надання волонтерської допомоги.

За часів незалежності України державою видано низку нормативно-правових актів щодо волонтерської діяльності: Закони України «Про соціальну роботу з дітьми та молоддю»[5], «Про соціальні послуги» [10], «Про